

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחֲלָה

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקוון העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו על ידי
מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

בסעודת שבת קדש פְּרֻשֶׁת חַיִּי שָׂרָה ה'תשס"ח

ידבר נוראות נפלאות מענין מציאות הזיווג שמרמזו בפרשה זו על ידי הגלוי של רבנו בענין תאבה האשה. וידבר מענין אור החשגחה הפרטית לדעת שבכל צער יש הקדוש ברוך הוא

יגא לאור ערב שבת קדש פְּרֻשֶׁת חַיִּי שָׂרָה תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי בְּרַסְלָב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטֵרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֵנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

ליל שבת קדש פְּרֻשֶׁת חַי שָׁרָה ה'תשס"ח

מאמר

ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו

בליל שבת קדש בסעדת ראשונה דבר מוה"ר ש"נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוה"ר"ן חלק ב' סימן פ"ו המדבר מסוד מציאת הזוג ומכונת אלול, עין שם.

על ידי סוד פונת אלול זוכין למצוא את הזוג

פתח ואמר מוה"ר ש"נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוה"ר ש"נ"י חור על תמצית דברי רבנו ז"ל בתורה זו): על ידי סוד פונת אלול זוכין למצוא את הזוג, והיא אינה פגגה רק ברצונו, ויש בזה סוד נפלא, פי דע, שזה הסוד מסר אברהם לאליעזר עבדו, כשישלחו לבקש הזוג של יצחק בנו, הינו סוד פונת אלול, שהם מסגלים לתקון הברית, שעל ידי זה מוצאין הזוג, פי על ידי סוד פונת אלול, נעשה בה רצון אליו, פי מקדם לא היתה נוטה אחר רצונו, פי נטתה ממנו, ועל ידי זה אי אפשר למצוא זוגו, ואפלו אם מוצאה, אינה נוטה אחר רצונו, אבל על ידי פונת אלול שהם התקון לזה, על ידי זה חוזר ונעשה בה רצון אליו, וזה הסוד מבאר בתורה בפְּרֻשֶׁת אליעזר, פי אברהם מסר לו הסוד הזה, וזה שאמר אברהם לאליעזר (בראשית כד, ה): "ואם לא תאבה

הָאִשָּׁה לְלֶבֶת אַחֲרֵיךָ, רְאֵה וְחַבֵּט נִפְלְאוֹת תּוֹרַתְנוּ, כִּי רֵאשֵׁי תְבוֹת פְּסוּק זֶה הֵם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים, וּבְאִמְצַע הֵם תְבוֹת: "תֹּאכֵל הָאִשָּׁה", כִּי עַל יְדֵי בְּחִינַת אֱלֹהִים, חִינּוּ סוּד פּוֹנוֹת אֱלֹהִים, עַל יְדֵי זֶה "תֹּאכֵל הָאִשָּׁה", כִּי עַל יְדֵי זֶה נִעֲשֶׂה בֵּה רִצּוֹן אֱלֹהִים. נִמְצָא, שְׂבָאֵלֵינוּ הַתְבוֹת בְּעֲצָמָן שְׂדֵבֵר אֲבָרָהֶם עִם אֱלִיעֶזֶר מִעֲנִין הַחֲשָׁשׁ, שְׂמָא לֹא תִתְרַבֵּה לִילָךְ אַחֲרָיו, דְּחִינּוּ מַה שְׂאֵמֵר לוֹ: "יֵאָם לֹא תֹאכֵל הָאִשָּׁה לְלֶבֶת אַחֲרֵיךָ", בְּאֵלֵינוּ הַתְבוֹת עֲצָמָן גָּלָה לוֹ סוּד הַתְקוּן לְזוֹה, דְּחִינּוּ סוּד אֱלֹהִים, הַמְרָמֵז בְּרֵאשֵׁי הַתְבוֹת, שְׂהוּא הַתְקוּן לְזוֹה, שְׂעַל יְדֵי זֶה תֹּאכֵל הָאִשָּׁה. וְעִינּוּ בַּמֶּאֱמָר הַמֵּתְחִיל: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (לְקוּשֵׁי מוֹהֲרָן חֵלֶק א' סִימָן ו'), כִּי שֵׁם מוֹדַבֵּר מִפּוֹנוֹת אֱלֹהִים, וְהוּא תְקוּן לְפָנֵם הַבְּרִית, חִינּוּ לְעִינּוּ בְּאוֹתוֹ הַמֶּאֱמָר, וְלִזְכוּת לְחֵבִין בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ אִיזְהָ עֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, עַל יְדֵי זֶה יִתְקַן פָּנֵם הַבְּרִית, וְיִזְכָּה לְמִצְוָא זְווגוֹ וְלֹא תִהְיֶה מִנְּגֵדַת אֱלֹהִים וְכוּ'; עִינּוּ שֵׁם כָּל זֶה בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל.

עַמֵּר סוּד הַתְשׁוּבָה תְלוּי בְּדַבָּר אַחֲרֵי: "וַיִּשְׁמַע בְּיוֹנוֹ יְדֵם וַיִּשְׁתַּקֵּן",

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא"ש ג", כִּי הִנֵּה רַבֵּנוּ ז"ל מְגַלֵּה לָנוּ סוּד נִפְלָא בְּעֲנִין מְצִיאוֹת תְּזוּג, וּבְעֲנִין שְׁלוֹם בֵּית, אִיךְ יִזְכָּה אָדָם לְמִצְוָא אֶת זְווגוֹ, וְיִתְיַח לוֹ שְׁלוֹם בֵּית אֲמַתֵּי כָּל יְמֵי חַיָּו, כִּי מִי שְׂיִכְנִים דְּבַר זֶה הַיֵּטִב בְּלִבּוֹ – יִזְכָּה לְחַיִּים טוֹבִים מְאֹד, וְהוּא עַל יְדֵי סוּד פּוֹנֵת אֱלֹהִים, שְׂהוּא סוּד הַתְשׁוּבָה, הַמְכַבֵּר בְּמָקוֹם אַחֲרֵי בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי מוֹהֲרָן חֵלֶק א')

סימן ו'. וְתִמְצִית הַדְּבָרִים הַיָּא, שְׁעָקֵר סוּד הַתְּשׁוּבָה תְּלוּי בְּדָבָר אֶחָד: "יִשְׁמַע בְּזִיּוֹנוֹ יָדָם וַיִּשְׁתַּק", שָׂאָם אָדָם יְכוּל לְהַגִּיעַ אֶל מִדְרָגָה זֹאת, לְשַׁמַּע בְּזִיּוֹנוֹ, כְּשֶׁבִנִי אָדָם מְחַרְפִּים וּמְכַיְשִׁים אוֹתוֹ, וַיָּדָם לָהֶם וְלֹא יַעֲנֶה לָהֶם כְּלוּם, אֲזִי זוֹכֶה לְכַפֵּרֶת עוֹנוֹת וּלְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וַיִּמְצָא אֶת זְוִגוֹ הַהֲגוֹן מִן הַשָּׁמַיִם, וַיְהִי־הוּא לֹא שְׁלוֹם בֵּית כָּל יָמָיו תִּיּוֹ, כִּי טָבַע הָאָדָם לְקַפֵּץ וּלְעֲנוֹת מִיַּד לְמְחַרְפֵי נַפְשׁוֹ, וְאֵז הַהוּא מְבֹנֶה אוֹתוֹ יוֹתֵר, וּכְשֶׁהוּא עוֹנֶה עוֹד הַפְּעַם – נִמְשָׁךְ מִזֶּה רִיב וּמִלְחָמָה שְׁלֵמָה, וּכְפָרַט בְּבֵיתוֹ עִם אִשְׁתּוֹ, כְּשֶׁהוּא מְבֹנֶה אוֹתוֹ, וְהוּא עוֹנֶה לָהּ, נַעֲשֶׂה רִיב וּמַחְלָקֶת גְּדוּלָה, עַד שֶׁכָּל הַבֵּית מִתְהַפֵּךְ לְגִיהֶנָם, רַחֲמָנָא לִיצְלָן. אֲבָל אִם אָדָם יְכוּל לְעַצֵּר אֶת רוּחוֹ, וְלֹא לְעֲנוֹת לְמְחַרְפֵי נַפְשׁוֹ, אֲזִי תִכְף וּמִיָּד מִתְכַּפֵּל הָרִיב, כִּי חָלָה רוּאָה שְׂאִין לֹא עִם מִי לְדַבֵּר, וְכֵן אִשְׁתּוֹ רוּאָה שְׂאִינָה פּוֹעֵלֶת כְּלוּם בְּצַעֲקוֹתֶיהָ, וּנְשָׁקֵט הָרִיב, וּלְכַסּוֹף תִּבְקַשׁ מְחִילָתוֹ, וְלִכְנֹן עַל הָאָדָם לְזַכֵּר תְּמִיד, שְׁעָקֵר עֲבוּדָתוֹ הוּא: "יִשְׁמַע בְּזִיּוֹנוֹ יָדָם וַיִּשְׁתַּק", וַיִּקַּבֵּל הַבְּזִיּוֹנוֹת בְּשִׁבִיל כַּפֵּרֶת עוֹנוֹתָיו, וַיֵּאֱמִין, שְׁמֹן הַשָּׁמַיִם שְׁלַחוּ לֹא בְּזִיּוֹנוֹת אֵלֹא לְכַפֵּר עָלָיו, כִּי הָיָה צָרִיךְ לְהַתְּעַנּוֹת תְּעַנּוּנוֹת רַבּוֹת עַל רַבּוּי עוֹנוֹתָיו, וְכֵן לְסַגֵּף גּוֹפּוֹ בְּסַגּוּפִים שׁוֹנִים, אֲבָל מִן הַשָּׁמַיִם רַחֲמוֹ עָלָיו וְהַחֲלִיפוּ אוֹתָם עַל בְּזִיּוֹנוֹת, וְלִכְנֹן אִם יִשְׁמַע וַיִּשְׁתַּק וְלֹא יַעֲנֶה לָהֶם כְּלוּם, בְּאֵמֶת יִתְכַּפְּרוּ עוֹנוֹתָיו, וַיִּזְכֶּה לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, וְעַל כֵּן יִשְׁמַע בְּזִיּוֹנוֹ יָדָם וַיִּשְׁתַּק, רֵאשִׁי תְּבוֹת יִשׁוּבֵי, כִּי עַל יְדֵי זֶה זוֹכֶה לְשׁוֹב בְּתְּשׁוּבָה בְּאֵמֶת.

עקר מציאת זיווגו של אדם, ושלום ביתו, תלוי בקנין מדה זאת

והנה בענין מציאת הזיווג צריכים מדה זאת ביותר, כי על פי רב לפיה קשה לכן אדם למצוא זיווגו, מחמת פשמיציעים לפניו איזה שדוד, הוא חושב זאת לבזיון, ונדמה לו שאין אשה זאת מתאימה לו, כי אינה מיחסת, או אין לה כסף או אינה יפה בעיניו וכיוצא באלו, ומציר בדעתו שמוגיע לו שדוד בזה שעדין לא נברא בעולם, ובינתיים השנים פורחות, ותבחר מתבגר, עד שמתיאש לגמרי מלמצוא זיווגו. ואם היתה לו מדה זאת של "ישמע בזיונו ידם וישתק", לא היה אומר "לא" לשום שדוד שפמיציעים לפניו, אלא היה אומר "כן", והיה מתחתן לשם שמים, והיה מצליח מאד בחיי נשואיו, ואפלו אם אחר כך אשתו נעשה פעם בכעס מאיזו סבה, ובזתה אותו, בפשמים "ישמע בזיונו ידם וישתק", אזי תקף ומיד יהיה נשקט הריב, ויהיה לו שלום בית אמתו, ולכן כל עקר מציאת זיווגו של אדם, ושלום ביתו, תלוי בקנין מדה זאת, ואשרי הזוכה להגיע אליה, כי על ידי זה יהיה חיים טובים ומתוקים, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וגם תהיה ברצונו ולא תהיה מתנגדת אליו

והנה רבנו ז"ל מנגלה לנו, שסוד זה מבאר בפְּרֻשֶׁת השבוע, באפן נפלא מאד. כי בשעה ששלה אברהם אבינו את אליעזר למצוא זיווג ליצחק, אומר לו (בראשית כד, ה) **וְאִם לֹא תֵאֱמָר הָאִשָּׁה לְלֵבָת אֶתְחַרֵּךְ וְגו', וּבְרָאשֵׁי תְבוֹת מְרֻמֹּז אוֹתִיּוֹת אֲלוּל, וּבְאֲמֻצֵּעַ פְּתִיב תְּבוֹת "תֵּאֱמָר הָאִשָּׁה", לְלֵמַד, שְׁעַל יְדֵי פִּגְנַת אֲלוּל, שְׁהוּא עֲנִין "ישמע בזיונו**

ידם וישתק", זוכים להגיע אל "תאבה האשה", שאשתנו ובת זוגנו תרצה להתחתן עמו, וגם תהיה פרצונו ולא תהיה מתנגדת אליו, כי הכל תלוי בו, אם יכול לאחז במדה זאת בשלמות, ולא לענות למחרפי נפשו, ובפרט לא לאשתו, על ידי זה ימצא את זוגו, ויהיה לו שלום בית אמתי תמיד.

ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם

ויש לומר שמדה זאת מרמזת בפסוק (תהלים קו, ט): "ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם", שהוא ראשי תבות ידומי, כי אם אדם יכול לשלח מעצמו ולעצר דבורו, ולא לענות למחרפי נפשו, אזי בודאי יתרפא מכל עוונותיו, ויהיה נמלט מכל מיני שחיתות ועוונות, כי ימצא את זוגו, ויהיה לו שלום בית, ויהיה חיים טובים באמת. והשם יתברך יזכנו להגיע אל מדה זאת באמת, עד שנחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך, ונעלה ונפלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

בְּקֹר שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת חַיֵּי שָׁרָה ה'תשס"ח

מְאֹמֵר

וְאִם לֹא תֵאָבֶה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אַחֲרַיִךְ

בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּבִקְרָה, בְּעֵת קִידוּשָׁא רַבָּה, דְּבַר מוֹהְרָא"ש נ"י דְּפוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל בְּמַעֲשֵׂה מַאֲבֵדַת הַבַּת מֶלֶךְ מַעֲשֵׂה א' דָּף ז', עֵינֵי
שָׁם.

אִם יֵשׁ לְאָדָם רְצוֹן, אֵינִי מְדַרְגָּה בְּעוֹלָם שְׂלֵא יְבוֹא אֵלַיָּהּ
פֶּתַח וְאֹמֵר מוֹהְרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל מְמַשִּׁיף לְסַפֵּר – וְהַלֵּךְ לְשֵׁם וּמִצְוָה
אוֹתָהּ – כִּי זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִם אָדָם יֵשׁ לוֹ רְצוֹן,
וְהַלֵּךְ לְמִצְוָה אֵת הַשְּׂכִינָה, בְּיֻדָּאֵי וּמִצְוָה אוֹתָהּ, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּרְצוֹן,
וְאִם יֵשׁ לְאָדָם רְצוֹן, אֵינִי מְדַרְגָּה בְּעוֹלָם שְׂלֵא יְבוֹא אֵלַיָּהּ, הַעֲקָר שֶׁיִּקּוּם
וְיִלְדָה, וְלֹא יִתְעַצֵּל וַיִּשְׁכַּב בְּמִטָּתוֹ בְּיֹאוֹשׁ וּבַחֲלִישַׁת הַדַּעַת, כִּי אֵז לֹא
יִגִּיעַ אֵל שׁוּם דְּבָר בְּלָל, רַק יִקּוּם בְּזִרְיוֹת, וְיִלְדָה לְחַפְשׁ קִדְשָׁתוֹ וְשֶׁרֶשׁ
נִשְׁמָתוֹ, וְאֵז בְּיֻדָּאֵי סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה לְמִצְוָה אוֹתָהּ.

עֲקֵר קִדְשָׁת הָאָדָם תְּלוּי "כִּיּוֹם אַחֵר" בְּלִבֵּי
וְהֵיטֵה מְצַטְטֵרַת לְפָנָיו מְאֹד, כִּי אֵלּוּ בְּאֵת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, הֵיטֵה מוֹצֵא
אוֹתֵי מִכָּאן, וּבְשִׁבְלֵי יוֹם אַחֵר אֲבִדְתָּ – כִּי עֲקֵר קִדְשָׁת הָאָדָם תְּלוּי

"ביום אחד" בלבד, תיגנו מה שכתוב (תהלים צה, ז) "היום" אם בקלו תשמעו, כי אין לאדם לשום לנגד עיניו כי אם אותו היום בלבד, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, והן בעבודת השם ותפילה, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותה השעה, כי בשרוצים להכנס בעבודת ה', נדמה לאדם באלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזה, אבל בשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כבד, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר, מחר אתחיל, מחר אתפיל בכונה ובכח בראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותה השעה שעומד בה, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, וזהו היום אם בקולו תשמעו, 'היום' היקא (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב).

וכן יעשה בכל יום יום עד שיידחה היצר מעליו לגמרי וזהו מה שנאמר אצל מלחמת עמלק (שמות יז): "צא הלחם בעמלק "מחר" וגו' – שתצא להלחם עם היצר הרע שנקרא 'עמלק', שאומר לך "מחר", תיגנו "מחר" תעבד את ה', "מחר" תלמד ותתפלל, וכך היצר הרע דוחה האדם מיום ליום, עד שגוזל ממונו קדשתו לגמרי, ואדם צריך להיות גבור חיל נגדו, ולומר לו: "מחר" אצית לך, "מחר" אעשה פרצונה, אבל "היום" – אעבד את השם ותפילה, "היום" – אלמד ואתפלל, וכן יעשה בכל יום יום עד שיידחה היצר מעליו לגמרי, ובדרך זו יזכה להנצל כל יום יום בעבודת השם ותפילה.

עצם מעלת למוד דף "יומי" בכל יום

וזהו עצם מעלת למוד דף "יומי" בכל יום, שמקשר כל יום ויום לאיזה דף גמרא, וכן מקשר הגמרא לקדשת היום, ובדרך זה אין עובר אצלו יום אחד בלי למוד דף גמרא, וכן למוד הלכה צריף להיות אצל אדם חק ולא יעבר - בכל יום ויום, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן קפה), שהיוב גדול על כל אחד מישראל ללמד איזו הלכה בכל יום, עין שם. ולכן עקר מציאת הבת מלך, שהיא השכינה הקדושה, ופדייתה מן הגלות, הוא על ידי "יום אחד", כי אם אדם חזק בידיעה זאת של "היום" אם בקולו תשמעו, אזי ימלא כל יום ויום שלו עם טוב הרבה, ויזכה סוף כל סוף לפדות את השכינה מגלותה.

והשם יתברך יזכנו לשמור על ימינו ושנותינו, ולמלאות אותם בטוב אמת ונצח, עדי נזכה לראות בגאולתן ובישועתן של ישראל, במהרה בימינו, אמן ואמן.

בְּקַר שֶׁבֶת קִדְשׁ פְּרֻשֶׁת חַיֵּי שָׂרָה ה'תשס"ח

מאמר

ותמת שרה בקרית ארבע

בסעודה שלישית, סעדת רענא דרעוין, דבר מוהרא"ש ג"י דבורים גוראים ונפלאים
מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקומי מוהר"ן חלק א' סימן ר"ג המדבר מהמשבת
השגחה ומענין בכיה, עין שם.

כל מיני צער, וכל היסורים אינם רק מחסרון הדעת
פתח ואמר מוהרא"ש, גרו יאיר, רבנו ז"ל אומר: דע, שכל מיני צער,
וכל היסורים אינם רק מחסרון הדעת, כי מי שיש לו דעת ויודע
שהכל בהשגחה מהשם יתברך – אין לו שום יסורין, ואינו מרגיש
שום צער, כי "ה' נתן ו'ה' לקח" (איוב א), ואף על פי שיש יסורין
שבהכרח מרגישים אותם, כגון היסורים שבאים מחמת התרפכה,
כמו יסורים שיש מיציאת הנשמה מן הגוף, והם יסורי החולה
שבאים מחמת שמתחלת הנשמה להתפשט מן הגוף, ומחמת
שנקשרה הנשמה בהגוף בקשר אמיץ וחזק, על כן בהכרח מרגיש
היסורים בעת הפרוד, אף על פי כן היסורים קלים מאוד ונוחים
להתקבל, בעת שיודע בדעת ברור שהכל בהשגחה מהשם יתברך,
ומכל שכן שאר מיני צער ויסורין שאין מרגישין כלל כשיש לו
דעת, ועקר הצער מהיסורין, הוא מחמת שנוטלין ממנו הדעת כדי
שירגיש היסורין.

זה עקר צער של ישראל שיש להם בגלות
וזו עקר צער של ישראל שיש להם בגלות, הכל הוא מחמת שנוטלין
מהדעת, ותולין הכל בטבע ובמקרים ובמזל, ומחמת זה יש להם צער

וְיִסְוֶרֶיךָ, וְזֶה בָּא לְהֵם מִחֲמַת שָׁהֵם שְׂרֻיִין בֵּין הָעַפְרָיִם וְלִמְדוּ מֵהֵם, מִחֲמַת שְׂרֻיִין שְׁעַתָּה מִזְלַחַת מְאֹד, וְיִשְׂרָאֵל נִבְזִים וְשִׁפְלִים, עַל כֵּן הֵם לֹמְדִים מֵהֵם וְתוֹלִין חֶבֶל בְּטַבַּע וּמִקְרָה, וּמִחֲמַת זֶה בְּעֲצָמוֹ יֵשׁ לָהֶם יִסְוֶרִים, כִּי אֵלֹה הָיָה לָהֶם דַּעַת שְׁחֶבֶל בְּהַשְׁגָּחָה, לֹא הָיָה לָהֶם יִסְוֶרִים בְּלֵל, וּבְאֲמַת יִשְׂרָאֵל הֵם לִמְעַלָּה מִהַטַּבַּע, רַק בְּשָׁהֵם הוֹטְאִים, חֵם וְשְׁלֹם, אֲזִי נֹפְלִים אֵל תַּחַת הַטַּבַּע, כְּמוֹ הָעַפְרָיִם שָׁהֵם תַּחַת הַמִּזְלָה וְהַטַּבַּע, וְאֲזִי יֵשׁ לָהֶם גְּלוּת וְצִעֲרָה, חֵם וְשְׁלֹם, וְעִקְרָה הַצִּעֲרָה וְהַגְּלוּת שְׁלָהֶם הוּא רַק עַל יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ שְׂאִין לָהֶם דַּעַת, וְתוֹלִין בְּטַבַּע, וּבְשִׁחְקוֹדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוּ שִׂיעֵם מִגְּלוּתָם, וְלַעֲשׂוֹת קוֹן וְסוּף מִהַמְצִיר לָהֶם, אֲזִי מִמְשִׁיף עֲלֵיהֶם הַשְׁגָּחָה, וְאֲזִי מִכְנִיעַ וּמְבַטֵּל הַטַּבַּע וְהַמִּזְלָה שֶׁהָיָה מְחִיב שִׁיחִיו יִשְׂרָאֵל נְתוּנִים תַּחַת יָדָם, וְאֲזִי מְחִיב הַמְצִיר לָהֶם, וְיִשְׂרָאֵל עוֹלִים עֲלֵיהֶם עַל יְדֵי הַהַשְׁגָּחָה.

זאת ההשגחה הוא ממשיך מסוף העולם

וְדַע, שְׂוֹאֵת הַהַשְׁגָּחָה הוּא מִמְשִׁיף מִסוּף הָעוֹלָם, כִּי לְעֵתִיד בְּעַת הַקוֹן יִתְבַטֵּל הַטַּבַּע לְגַמְרִי, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַשְׁגָּחָה לְבַד, בְּמַה שְׁבַתוֹב (ישעיה נא, ט): "כִּי הַשָּׁמַיִם כָּעָשָׁן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כַּבָּגָד תִּבְלָח", חִינּוּ שִׁיתְבַטֵּל הַטַּבַּע שִׁחִיא עַל כִּי מְעַרְבֵת הַבּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, וְזָחוּ נִמְלָחוּ, חִינּוּ שִׁיתְבַלְבְּלוּ וְיִתְעַרְבְּבוּ כָּל הַמְזוֹלוֹת, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם מְזוֹל רַק הַשְׁגָּחָה לְבַד, וְאֲזִי יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל לִמְעַלָּה, וְעַל כֵּן גַּם עָתָה בְּשִׁחְשָׁם יִתְפַרֵּד רוֹצֵה

לַעֲשׂוֹת קִין וְסוֹף מֵאַיִזָּה עֵבֹרִים וְשִׁיחֵיו יִשְׂרָאֵל לְמַעַלְתָּהּ, אֲזִי מִמְּשִׁיךְ עֲלֵיהֶם הַשְּׁגָחָה מִקֵּץ וְסוֹף הָעוֹלָם, שָׂאֵז לֹא יִהְיֶה רַק הַשְּׁגָחָה, וְעַל יָדֶי זֹאת הַהַשְּׁגָחָה נִתְעַלְּמוּ יִשְׂרָאֵל וְנַעֲשָׂה קִין וְסוֹף מִהָעֵבֹרִים שֶׁהָיָה מִצָּרָה לָהֶם, וְזֶה בְּחִינַת (יחזקאל ז'): "קִין בָּא חֲקִין", חֲקִינוּ בְּשִׁחְקוֹדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהַבְיֹא קִין עַל הָעֵבֹרִים, אֲזִי מִמְּשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה מִקֵּץ הַאֲחֵרוֹן בְּנִל.

זֶה עֵקֶר הַצַּעַר שֶׁחוּ שְׂרוּיִין בֵּין הָעֵבֹרִים וְלִמְדוּ מֵהֶם, וְנִפְלוּ מִחֲדַעַת

וְזֶה בְּרוּשׁ מִה שֶׁחָשִׁיב אֹרְבֵי טַמְיָא לְרַב קְטִינָא (בְּרֵכוֹת נט ע"א): מֵאִי גוֹחָא? בְּשַׁעַת שֶׁחֲקוֹדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר אֶת בְּנָיו שֶׁחוּ שְׂרוּיִין בְּצַעַר בֵּין הָעֵבֹרִים, מוֹרִיד שְׁנֵי דְמַעוֹת לְיָם הַגְּדוֹל וְקוֹלוֹ נִשְׁמַע מִסוֹף עוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, חֲקִינוּ בְּשִׁחְקוֹדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר שֶׁחוּ שְׂרוּיִין בְּצַעַר בֵּין הָעֵבֹרִים, בֵּין הָעֵבֹרִים דִּיקָא, בִּי זֶה עֵקֶר הַצַּעַר, מִה שֶׁחוּ שְׂרוּיִין בֵּין הָעֵבֹרִים וְלִמְדוּ מֵהֶם, וְנִפְלוּ מִחֲדַעַת וְתוֹלִין בְּהַמְזַל וְחֲטָבַע, וְזֶה עֵקֶר הַצַּעַר שֶׁלָּהֶם, וְאֲזִי מוֹרִיד דְמַעוֹת וְכוּ', חֲקִינוּ שְׂמִמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם הַשְּׁגָחָה, בִּי דְמַעוֹת הֵם בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה, בְּמַה שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (שֶׁבֶת קנא ע"ב) עַל פְּסוּק (קֹהֶלֶת י"ב): "וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחַר הַגֹּשָׁם", זֶה הָרְאוּת שֶׁחֹלֶף אַחַר הַבְּבִי, נִמְצָא שֶׁהַדְמַעוֹת הֵם לִזְקָחִים חֲלָק הָרְאוּת, וְהָרְאוּת נִמְשָׁךְ לְתוֹכָם, נִמְצָא שֶׁהַדְמַעוֹת הֵם חֲלָקֵי הַשְּׁגָחָה וְהָרְאוּת, בִּי הַדְמַעוֹת לִזְקָחִים הָרְאוּת בְּנִל, וְזֶה וְמוֹרִיד שְׁנֵי דְמַעוֹת, חֲקִינוּ שְׂמִמְשִׁיךְ חֲלָקֵי הַשְּׁגָחָה, לְיָם הַגְּדוֹל, חֲקִינוּ בְּחִינַת הָעֵבֹרִים הַמּוֹשְׁלִין עַל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת (ישעיה נז): "וְהִרְשָׁעִים פִּיָם נִגְרָשׁוּ", וְאֲזִי

נַעֲשֶׂה בְּחֵינּוֹת גְּדוֹל, בְּחֵינַת הַשְּׁגָחָה, בְּחֵינּוֹת תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּחֵינַת גְּדוֹל בְּנִ"ל. וְזֶהוּ, וְקוּלוֹ נִשְׁמַע מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, חֵינּוֹ שֶׁמִּמּוֹשִׁיף הַשְּׁגָחָה מִסּוֹף הָעוֹלָם מִקֵּץ הָאֲחֵרֹן עַד סוֹפוֹ, לַעֲשׂוֹת סוֹף וְקֵץ מִחֲעַבְרוֹת הַמּוֹשְׁלִים בְּיִשְׂרָאֵל, בְּחֵינּוֹת קֵץ כִּי בֵּא הַקֵּץ.

מורידין דמעות כדי להמשיך על ידו חלקי השגחה וראות וזה בחינת דמעות שבוכין בעת הצער, כי מאחר שיש לו וסורין וצער, על בן הוא צריך לבחינות השגחה, כדי שיהיה לו ישועה, ועל בן מורידין דמעות כדי להמשיך על ידם חלקי השגחה וראות, כי ההשגחה וראות נמשך לתוף הדמעות, בבחינות "ושבו העבים אחר הגשם" זה הראות שהולך אחר הבכי, חינו שהם מחסרים הראות ונוטלים חלק מהראות, נמצא שהראות נמשך לתוף הדמעות בנ"ל: וזה בחינות (ישעיה לח): "ויבך חזקתו בכי גדול", הנאמר בעת שחלה, 'בכי גדול' דיקא, כי המשיך לתוף הבכי את הראות וההשגחה, שזה בחינות גדול בחינות תפלה, וזה מה שנאמר בדרך בעת שבכה על צער, (שמואל א ו): "עד דוד הגדיל", שהגיע בכיתו לבחינות השגחה בחינות גדול, כי על ידי ההשגחה נצולים מפל מיני צער וסורין, עד כאן לשון רבנו ז"ל.

"אתה הראת לדעת כי תנ"ח הוא האלקים אין עוד מלבדו" והסביר מותרא"ש נ"י, כי הנה רבנו ז"ל מנלה לנו בתורה זו את עצם מעלת הדעת, ואיך על ידי הדעת, ממשיך על עצמו השגחה, עד

שְׁמֵת־בְּטָלִים מִמֶּנּוּ כָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִים, כִּי עֵקֶר הַדַּעַת הוּא לְדַעַת אֵת ה', וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ד, לה): "אֵתָּה הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי תִּוְיָהּ הוּא הָאֱלֹקִים אֲיוֹן עוֹד מִלְּכַדּוֹ", וְכִי שְׂיִישׁ לוֹ דַּעַת זֹאת, יוֹדַע שֶׁכָּל פְּרָט וּפְרָט שֶׁל תִּוְיָהּ מִשְׁנָחָה בְּהַשְׁנָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, וּבְזֶה מִתְבַּטְּלִים מִמֶּנּוּ כָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִים, כִּי עֵקֶר הַצַּעַר וְהַיִּסּוּרִים הֵם רַק מִחֶסְרוֹן הַדַּעַת, שְׂאִינוֹ מִכִּיר שֶׁכָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו הוּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ מֵאֲשִׁים אֵת עֲצֻמוֹ לְמֵה נֶרֶם לְעֲצֻמוֹ צָרָה זֹאת, וְלָמָּה לֹא שָׁמַר עֲצֻמוֹ מִיִּסּוּרִים אֵלּוּ, אֲבָל כְּשִׂידַע בִּידִיעָה בְּרוּרָה שֶׁכָּל פְּרָט וּפְרָט שֶׁל הַחַיִּים מִשְׁנָחָה בְּהַשְׁנָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, אִינוֹ מֵאֲשִׁים וְאוֹכֵל אֵת עֲצֻמוֹ כָּלּל, רַק יוֹדַע שֶׁהַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְכַד, וּמִקְבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה, וְלֹא מִיִּבְעִיָּא יִסּוּרִין שֶׁהֵם מִחוּץ לַגּוּף, כְּגוֹן חֶסְרוֹן שֶׁל כֶּסֶף אוֹ כְּבוֹד וְכִיוּצָא בְּזֶה, בְּוֹדָאֵי אֲיוֹן לֹא שׁוּם צַעַר וְיִסּוּרִין מוֹזֵה כְּשִׂישׁ לוֹ דַּעַת הָאֱמֵת, אֵלּא אֲפִלּוֹ יִסּוּרִין שֶׁבְּתוֹךְ הַגּוּף, שֶׁבְּהֶכְרַח מְרַגְּשִׁים אוֹתָם, כְּגוֹן יִסּוּרֵי הַחוּלָה, חֵם וְשִׁלּוּם, כְּשִׂישׁ לוֹ דַּעַת בְּרוּרָה שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁנָחָה מִהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, הַיִּסּוּרִין קָלִים מְאֹד וְנוֹחִים לְהִתְקַבֵּל, כִּי מִתְנַחֵם בִּידִיעָה זֹאת, שֶׁהַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ לְמַעַן מוֹכַתּוֹ הַנִּצְחִית, וְסוּף כָּל סוּף יִתְבַּטְּלוּ הַיִּסּוּרִין מִמֶּנּוּ לְגַמְרֵי.

זוּחִי גְדֻלַּתְנוֹ, שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹתֵינוּ, וּמִשְׁנָחָה הַטֹּבֵעַ בְּשִׁבְלֵנוּ וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, שְׁעַקֵּר הַדֶּרֶךְ שְׂזוּכִים לְהַגִּיעַ אֶל גְּלוּי הַשְׁנָחָה וְדַעַת הָאֱמֵת, הוּא עַל יְדֵי תְּפִלָּה, כִּי תְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת הַשְׁנָחָה לְמַעְלָה

מהטבע, כי הטבע מחייב כּוֹד, ותפלה משנה הטבע, וכל מה שאדם זוכה להרבות בתפלה, בן נמשכת עליו דעת האמת וגלוי השגחה, עד שרואה אותות ומופתים בכל פרט ופרט של ימי חייו, שהוא מה שכתוב (דברים ה, ט): "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו, כי זוהי גדלתנו, שהשם יתברך שומע תפלותינו, ומשנה הטבע בשבילנו, ולכן המרגיל עצמו לבקש ולהתפלל אל השם יתברך על כל דבר, הן דבר קטן הן דבר גדול, זוכה לראות נסים וגלים בכל פרט ופרט.

בשארם בוכה ואינו יודע שהצער בא מה' - מקלקל כח הראות

ואומר רבנו ז"ל, שביותר נמשכת על אדם השגחה, בשמוריד דמעות לפני השם יתברך בתפלתו, כי הדמעות באות מכח הראות, והראות נמשכת לתוכו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנא ע"ב), על הפסוק (קהלת יב): "ישבו העבים אחר הגשם" - 'זה הראות שהולך אחר הבכי', ופשוטן של דברים הוא, בשאדם בוכה על צערו, ואינו יודע שהצער בא מפניו יתברך, זה מקלקל כח הראות, ומכחה את עיניו, הם ושלום, אבל מדה טובה מרבה, בשאדם בוכה על צערו לפני השם יתברך בתפלה ובתחנונים, ויודע שהכל מפניו יתברך לכד בהשגחה עליונה, אזי ממשיך לתוך הדמעות את הראות וההשגחה של השם יתברך, ואז מתבטלים מפניו כל מיני צער ויסורים. ומחמת זה נטבע בטבע האדם לכבות ולהוריד דמעות בעת הצער, כי מאחר שיש לו יסורין

וְצַעַר, עַל כֵּן הוּא צָרִיךְ לְבַחֲנֵת הַשְּׁגָחָה, בְּדֵי שְׁתַּהֲיָה לוֹ יְשׁוּעָה, וְעַל
 כֵּן מוֹרִיד דְּמָעוֹת, בְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עַל יָדוֹ חֲלָקֵי הַהַשְּׁגָחָה וְהַרְאוֹת, כִּי
 הַהַשְּׁגָחָה וְהַרְאוֹת נִמְשָׁכוֹת לְתוֹךְ הַדְּמָעוֹת, וְאֵז בְּאַמַּת מִקְבֵּל יְשׁוּעָה.
 וְלָכֵן מוֹצִינֵנוּ בַּמָּה פְּעָמִים בַּתּוֹרָה שְׁצַדִּיקִים כָּבוּ בְּעַת צָרָתָם, וְהוּא בְּדֵי
 לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה עַל עַצְמָם, וּכְמוֹ שֶׁמוֹצִינֵנוּ אֲצֵל חוֹקֵיהֶוּ הַמִּלֶּךְ בְּעַת
 שְׁחָלָה (יְשׁוּעָה לֵח): "וַיִּבֶךְ חוֹקֵיהֶוּ כִּכִּי גָדוֹל", כִּי הַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ הַבְּכִי אֵת
 הַרְאוֹת וְהַהַשְּׁגָחָה, שֶׁהוּוּ בְּכִי "גָדוֹל" דִּיקָא, הֵינֵנו תְּפִלָּה הַנִּקְרָאת גָּדוֹל,
 וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ד'): כִּי מִי גוֹי "גָּדוֹל" אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קְרוּבִים אֵלָיו
 וְגו', וְכֵן נֶאֱמַר אֲצֵל דָּוִד, בְּעַת שֶׁבָּכָה עַל צַעְרוֹ, (שְׁמוּאֵל א' כ'): "וַיִּכְבּוּ
 אִישׁ אֶת רַעְהוּ עַד דָּוִד הַגְּדִיל", הֵינֵנו שֶׁהִגִּיעָה בְּכִיתָנוּ לְגִלּוֹי הַשְּׁגָחָה
 הַנִּקְרָאת "גָּדוֹל", כִּי עַל יְדֵי הַשְּׁגָחָה נִצּוּלִים מִכָּל מִינֵי צַעַר וַיִּסְפּוּרֵינוּ,
 וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכָה לְהַתְּפַלֵּל תָּמִיד לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל דְּבַר, וְגַם
 לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּתְּפִלָּתוֹ, כִּי עַל יְדֵי זֶה יִמְשָׁיֵךְ עַל
 עַצְמוֹ הַשְּׁגָחָה גְּדוֹלָה וְעֵלְיוֹנָה מְאֹד, וַיְהִיָּה נִצּוּל מִכָּל מִינֵי צַעַר וַיִּסְפּוּרֵינוּ,
 אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ.

וְקִשְׁר מוֹתְרָא"ש נ"י אֵת הָעֵנִינְן הַנִּחַל לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקִשְׁר נוֹרָא
 וּנְפִלָא מְאֹד, כִּי הֵנָּה בְּתִיב (בְּרֵאשִׁית כג, א) וְתַמַּת שָׂרָה בְּקַרְיַת אֶרְבַּע
 הִיא חֶבְרוֹן בְּאַרְצֵי כְּנָעַן, וַיָּבֵא אֲבִרְהָם לְסַפּוֹד לְשָׂרָה וְלִבְכוּתָהּ. וְהֵנָּה
 תַּבַּת "וְלִבְכוּתָהּ" בְּתִיב עִם כ"ף זַעִירָא, וַיֵּשׁ לְהַבִּין לְמַה דִּיקָא תַּבָּה
 זֹאת בְּתוֹכָהּ עִם כ"ף קַמְטָה, אֲבָל עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל הַנִּחַל מוֹבֵן

הַעֲנִין מְאֹד, כִּי הָרִי עֲנִין בְּכֵיחַ הוּא לְחַמְשֵׁיךְ הַשְּׂגָחָה בְּנִ"ל, אֲבָל אֲבָרְהָם אָבִינוּ וְשְׂרָה אִמֵּנוּ הָיוּ דְבוּקִים בְּהַשְּׂגָחָה כֹּל יְמֵי חַיֵּיהֶם, שְׁתֵּרֵי אֲבָרְהָם אָבִינוּ נִתְנַסָּה בַּעֲשָׂרָה נְסִיוֹנוֹת שֶׁהֵם תְּכֵלִית הַצַּעַר וְהִיסוּרֵינוּ, וְעָמַד בְּכֵלְם, כִּי הָיְתָה לוֹ דַּעַת הָאֲמֵת, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בְּתוֹכְם, וּמִצָּא הַשְּׂגָחָה עֲלִיוְנָה בְּכָל פְּרָט, וְהוּא אֲשֶׁר גָּלָה וּפְרָסֵם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, עַד שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ" (בַּמּוֹבָא פְּרָשׁ"י כַּבֵּד, ז), כִּי הוּא מְלֹא כָּל הָאָרֶץ עִם גְּלוֹי דַּעַת – לְדַעַת אֵת ה', וְכֵן שְׂרָה אִמֵּנוּ הִלְכָה בְּדַרְכָּיו, וְכִמוֹ שֶׁאֲבָרְהָם הָיָה מְגִיר אֵת הָאֲנָשִׁים, וְשְׂרָה הָיְתָה מְגִירַת אֵת הַנָּשִׁים.

שְׁחִיטָה שְׂרָה דְבוּקָה מְאֹד בְּהַשְּׂגָחָה עֲלִיוְנָה כֹּל יְמֵי חַיֵּיהָ

וְגַם בַּשַּׁעַת הָעֵקֶדָה, בְּשִׁשְׁמֵעָה שְׁנֵי דַמֵּן בְּנָה לְשִׁחִיטָה, לֹא פָּרְחָה נְשִׁמְתָּהּ מִחַמּוֹת צַעַר שֶׁנִּבְחַר בְּנָה לְקַרְבֵּן חֵם וְשִׁלּוּם, אֵלֹא אֲדַרְבָּה! שְׂמָחָה עַל זֶה מְאֹד, וְכַמוֹבָא בְּסֵפֶר 'מְשִׁבֵּל לְדוֹד' עַל הַתּוֹרָה (לְהַגְאִין הַקְדוּשׁ רַבִּי דוֹד פֶּאֶרְדוּ ו"ל בַּעַל "חֲסִדֵי דוֹד" עַל הַתּוֹסֵפְתָא) עַל פְּסוּק זֶה, שֶׁעַל כֵּן דִּקְדַּק רַש"י לֹאמַר, שֶׁעַל יְדֵי בְּשׂוֹרַת הָעֵקֶדָה שְׁנֵי דַמֵּן בְּנָה לְשִׁחִיטָה "וְכַמְעַט שְׂלֵא נִשְׁחַט" פָּרְחָה נְשִׁמְתָּהּ מִמּוֹנָה... וְקִשְׁתָּה, שֶׁלְכַאוּרָה הָיָה צָרִיךְ לֹאמַר "וְכַמְעַט שֶׁנִּשְׁחַט", אֲבָל שְׂרָה אִמֵּנוּ – צִדְקַת גְּדוּלָה הָיְתָה, וְאִם הָיָה אוֹמֵר לָהּ הַשֵּׁטֶן שֶׁנִּשְׁחַט בְּנָה בְּשִׁבֵּל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לֹא הָיְתָה דוֹאֲגָת כְּלָל, אֵלֹא הָיְתָה שְׂמָחָה מְאֹד, רַק הַשֵּׁטֶן אָמַר לָהּ, שֶׁאֲבָרְהָם הַתְּהִיל לְשִׁחְטוֹ, אֲבָל לֹא נִשְׁחַט כְּהִגֵּן וּנְפַסֵּל הַקְּרָבָן, שֶׁזֶּהוּ "בְּמַעַט שְׂלֵא

נִשְׁחַט", שְׁבַמְעוּט סִימָנִים נַעֲשֶׂה פָּסוּל וְלֹא נִשְׁחַט בַּהֲגֵן, וְלִכְךָ בָּאָה לָהּ דְּאִגָּה גְּדוֹלָה, בְּדַמוּתָהּ כִּי אֲבִדָה אֶת בְּנֵהּ וְנִפְסַל הַקָּרְבָּן, "וַיִּפְרָחָה נִשְׁמָתָה" עַל יְדֵי שְׁעֻשְׁתָּהּ אֵיזוּהָ יְחוּד לְהַפְרִיחַ נִשְׁמָתָהּ לְמָקוֹם הַעֲקָדָה, לְרֵאוֹת אִם הָאֲמִת בְּדַבְרֵי הַשֹּׁטֵן, וְכִיּוֹן שִׁינְצָתָהּ נִשְׁמָתָהּ שׁוּב לֹא חֲזָרָה אֶל גּוֹפָה וּמְתָהּ; עֵינַי שָׁם בְּדַבְרֵי הַקְּדוֹשִׁים. נִמְצָא, שֶׁהִיְתָה שָׂרָה דְּבִקּוּחָה מְאֹד בְּהַשְׁגָּחָה עֲלִיּוֹנָה כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ, עַד שְׁמִתָּהּ גַּם מִתּוֹךְ דְּבִקּוּחַ עֲלִיּוֹנָה, וְלִכֵּן כְּתִיב "וְלִבְכוֹתֶיהָ" כְּכ"ף זַעֲרָא, לְלִמָּד, שֶׁלֹּא הָיָה אֲבָרָהֶם צָרִיךְ לְכַבוֹת הַרְבֵּה כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הַהַשְׁגָּחָה, שֶׁהָרִי כָּל יְמֵי חַיָּו, וְגַם כָּל יְמֵי חַיֵּי שָׂרָה, הָיוּ עֲסוּקִים לְהַמְשִׁיךְ הַשְׁגָּחָה בְּעוֹלָם, וְהֵם אֲשֶׁר גָּלוּ וַיִּפְרָסְמוּ דַעַת הַקְּדוּשָׁה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהַגִּיעַ אֶל דַּעַת הָאֲמִת, וְלִמְצֹא הַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל פֶּרֶט שֶׁל יְמֵי חַיָּו, עַדִּי נִזְכָּה לַעֲלוֹת וְלִהְבָּלֵל בּוֹ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

הַזְדַּמְנוּת נְפִלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתַּף בְּהַדְפֵסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֲנִין שִׁיֶּצְטָרֵךְ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש ש"ש"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפֵסֶת הַפְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316